

de senere Aar ikke syntes at styrke Udsigten til Opnaaelsen af en Forøgelse af Udrustningskontoen, paa det i forrige Samling forelagte Lovforslag have bragt Tallene, hvorved Udrustningens Størrelse angives, i Overensstemmelse med de virkelige Forhold

for 1894—95 til en Uddannelse af	949	Mand i 6	Maaneder
- 1895—96 - - - - -	947	- - 6	- -
- 1896—97 - - - - -	1010	- - 6	- -

eller som Medium 970 Mand i 6 Maaneder.

Med Hensyn til selve Udrustningssystemet, synes Udvalget ikke at kunne billige dette. Systemet er efter Udvalgets Anskuelse snarere baseret paa Orlogsværkets Arbejdsorganisation end paa Personellets Uddannelse og et virkeligt Krigsberedskab. Der anføres imidlertid ikke nogen Begrundelse for Rigtigheden af denne Opfattelse, og man er saaledes afskaaret fra at kunne imødegaa Udvalgets Stilling paa dette Punkt. Man skal derfor indskrænke sig til at bemærke, at Ministeriets Opfattelse af denne Sag gaar ganske i modsat Retning af Udvalgets. Det er nemlig over det færdige Udrustningssystem og Krigsberedskabet, at man har formet Værkets Arbejdsorganisation med Hensyn til Vedligeholdelses-, Udrustnings- og Dplægningskontierne. Ej heller skal man indlade sig paa noget Forsvar for Krigsberedskabsordningen, der ogsaa fordømmes, uden at der fremsøres nærmere Motivering herfor. Der er ganske vist en Hovedmangel ved Krigsberedskabet, nemlig den, at der fattes det ganske fornødne Befalingspersonel til Besættelsen af Flaadens Skibe, men denne Mangels Tilstedeværelse kan dog næppe med Føje bebrejdes Marine ministeriet, der gennem en længere Aarrække forgæves har henvendt sig til Folketinget med Anmodning om at faa den afhjulpet.

Udvalget slutter denne Henstilling med følgende Udtalelse:

„Hertil kommer, at da Systemets (Udrustningssystemets) aarlige Dvæleseffadrer af Ministeren anses som et Minimumsapparat for alle Slags taktiske Dvæelser m. m. — og som faktisk ogsaa højt ufuldkomment kunne udføres — synes Tiden for disse Dvæelser normalt at burde reduceres ret betydeligt, saa at Besparelserne herved kunne komme andre af Marinens Opgaver til Nytte.“

At Tiden for de omhandlede Dvæelser, fordi de paa Grund af Omstændighederne drives med et Minimumsapparat — d. v. s. med et Apparat, som ikke godt kan gøres mindre, naar der skal have Udbytte af Dvæelserne — normalt bør reduceres ret betyde-

for Tiden. Dette er nu foretaget paa nærværende Lovforslags § 9, i hvilken i Stedet for omtrent 1,200 Mand i 6 Maaneder er opført omtrent 1,000 Mand i samme Tid.

§ de 3 sidste Aar har nemlig de 800,000 Kroner kunnet omsættes

ligt til Fordel for andre af Marinens Opgaver, synes at være en ret mærkelig Maade at forbedre dette Forhold paa, særlig naar det erindres, at det her drejer sig om Flaadens egentlige militære Dvæelser, den vigtigste Del af de aarlige Udrustninger.

Thi det kan dog vel næppe bestrides, at Hovedberettigelsen for en Krigsflaades Eksistens ligger deri, at Staten gennem den er i Besiddelse af et Værg, hvormed den kan modvirke og om muligt afvise Angreb, som føres imod den over Søen. Og er det da ikke saa, at de Dvæelser, som særlig have til Formaal at udvikle Flaadens Evne til at kunne løse denne Opgave, ere de mest betydningsfulde Dvæelser for denne? Man skal synes, at dette var i sig selv indlysende. Og ikke desmindre forlanger Udvalget, at de særligt militære Dvæelser, hvortil for Tiden kun anvendes ca. 40 pCt. af de samlede Udrustningsudgifter, skulle reduceres ret betydeligt, og at de saakaldte andre Opgaver skulle gøres til de principale for Flaaden. Udvalgets Mening synes jo næsten herefter at være, at vi skulle ophøre med at have en Krigsmarine i egentlig Forstand, og at Marinen fremtidig skal være en Institution, hvis Hovedopgaver ere at føre Ophyn med Fiskerierne, maale Farvandene op og vise Flaget.

Man behøver næppe nærmere at udvikle, hvorfor man ikke ser sig i Stand til at følge den af Udvalget her foreslaede Vending af Udrustningsplanen.

Det kan atter paa dette Sted have sin Interesse at se, hvorledes det samme Spørgsmaal er behandlet andetsteds, hvor Forholdene med Hensyn til Anvendelsen af Udrustningskontoen ere omtrent som vore. Kun saa Dage efter, at det danske Folketingsudvalg havde afgivet sin foreløbige Betænkning over Lovforslaget om Svørnets Ordning, vedtog den svenske Rigsdag at forhøje Flaadens Udrustningskonto med et Beløb af 50,000 Kroner, hvilken Forhøjelse udtrykkeligt bevilgedes for, at Gstaadsvælskerne med det moderne Krigsmateriel kunde gøres fyldigere, saaledes at Personellet kunde faa den nødvendige